

Rudolf Auerbach Se Svou Ženou Před Odjezdem Do Terezína

Tohle je poslední fotografie mých rodičů (Rudolf Auerbach a Markéta Auerbachová) před jejich odjezdem do Terezína v listopadu 1942.

S bratrem jsme se s rodiči rozloučili v létě 1939. Jeli jsme do Anglie a mysleli si, že naše rozdělení je jen dočasné, rodiče nám řekli, že zařídí, aby za námi mohli taky přijet. I když jsme věděli, že to nebude jednoduché kvůli různým kvótám a nedostatku peněz. Rodiče ale pořád doufali, že se jim podaří dostat se do Střední nebo Jižní Ameriky, že tam pak za nimi přijedeme. Takže to nebylo žádné srdcervoucí loučení. Pak, když začala válka, se myslelo, že to bude trvat jen do Vánoc, do Vánoc že Hitlera porazíme, takže koncem roku třicet devět budeme zase zpátky. To byly takové teorie, že koncem dalšího a pak zase koncem dalšího roku...až z toho bylo šest let. A rodiče se nevrátili. Ale tenkrát... Jednak jsme čekali, že přijedou za námi, a že bude válka trvat celých šest let, by mě nenapadlo ani ve snu. Ani že oni nepřežijí... Pro mě bylo prostě samozřejmé, že až se vrátím, že je tady najdu. Že vyjedu výtahem do stejného bytu a že je tady najdu. Oni odemknou a zase budeme žít tak, jak jsme žili před válkou. Ale to se nestalo.

Po našem rozloučení to s nimi bylo zhruba takhle: někdy v průběhu roku 1940 vyhodili otce z práce, protože byl Žid. Museli mu vystavit nějaký doporučující dopis, ve kterém napsali, proč odchází, jak vynikající byl, aby tak něco měl, až si bude hledat práci. Pořád ho doma mám. Z čeho ale pak s mámou žili, to nevím. Asi to měli dost těžké, úspory žádné nebyly. Maminka psala, že si trochu vydělává prací po domácnostech. Z finančních důvodů se přestěhovali do menšího bytu pořád ve stejné budově. Možná jim nějak pomáhala židovská obec. Do Terezína odjeli v listopadu 1942. Táta tam měl nějakou funkci, nevím, co to bylo. Pak byli transportem 28. října 1944 deportováni do Osvětimi. To datum jsem našel, když jsem potřeboval potvrzení o úmrtí, na obci mi něco dali. Jinak jsem do toho moc nešťoural, člověku nepomůže, když ví, že odjeli dvacátého pátého nebo dvacátého osmého. Zemřeli v Osvětimi.

Když mi v květnu nebo červnu bratr posílal dopis do Anglie, samozřejmě mi nenapsal, že rodiče nejsou naživu. On to ani nemohl ještě vědět. Napsal, že se mu prozatím nepodařilo nic zjistit. To nebylo nic neobvyklého, lidi se vraceli ještě dlouho po konci války. Proto mě to tak nebolelo. Řekl bych, že lepší je žít v nevědomosti a pořád doufat... Myslím, že je to podobné, jako když matkám a ženám armáda napsala, že je jejich manžel, syn nezvěstný. Pořád mohly doufat, že se odněkud vynoří. Když jde člověk na pohřeb a vidí rakev, ještě mu ji otevřou, aby si byl jistý, že to není někdo jiný, tak to je o něčem jiném. Když vidí, že je to takhle a ne jinak, že je to hotová věc, možná se s tím líp vyrovná. Ale je to moc těžké. Mně trvalo velice dlouho, velice dlouho, než jsem si uvědomil, že už rodiče pravděpodobně nikdy neuvidím. Až jednoho dne mi došlo, že by mamince bylo sto let a tatínkovi sto jedna, takže už se určitě neobjeví. Do té doby jsem měl pořád, nevím proč, aspoň maličkou naději.